

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου 2018
 Κυριακή πρό τῆς Υψώσεως.
 Ἰω. 3, 13- 17.

«...οὐ γάρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνῃ τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ» (Ιω. 3, 17).

Μία ἀπό τίς πιό παρόγορες φράσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀκούσαμε σήμερα στήν Εὐαγγελική περικοπή. Γιατί κατεβαίνει ὁ Θεός στόν κόσμο; Σ' αὐτή τή φράση δίνεται ἡ ἀπάντηση. Δέν στέλνει ὁ Θεός Πατέρας τόν Γιόν Του στόν κόσμο γιά νά τόν κρίνει, ἀλλά γιά νά τόν σώσει. Ἡ σωτηρία λοιπόν εἶναι ἔνα ἀναφαίρετο δῶρο, πού τό χαρίζει ὁ Χριστός στούς ἀνθρώπους μέ τήν ἐνανθρώπησή Του.

«Οὐ γάρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνῃ τόν κόσμον». Ὁ Χριστός ἔρχεται στόν κόσμο, γιά νά ἐκφράσει ἔμπρακτα τήν ἀγάπη ὁλόκληρης τῆς Ἅγιας Τριάδος. Δέν ἔρχεται λοιπόν ἐδῶ γιά νά μᾶς κρίνει. Ὁ Χριστός δέν κρίνει τούς ἀνθρώπους. Δέν χωρίζει τούς ἀνθρώπους σέ

κατηγορίες. Ποτέ δέν ξεχώρισε τούς ἀμαρτωλούς ἀπό τούς ἐναρέτους καὶ τούς δικαίους ἀπό τούς ἀδίκους. Δέ διαχώρισε τούς πλουσίους ἀπό τούς φτωχούς, τούς ἄρχοντες ἀπό τούς ταπεινούς, τούς πεπαιδευμένους ἀπό τούς ἀγραμμάτους. Στάθηκε ἀπέναντι στὸν ὅλο ἄνθρωπο. Ἀντιμετώπισε τὴν πεσμένη στὴν ἀμαρτία ἄνθρωπινη φύση. Κατακεραύνωσε τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ συμπάθησε τούς ἀμαρτωλούς. Στιγμάτισε τὴν ἀρρώστια, ἀλλὰ θεράπευσε τούς ἀσθενεῖς.

Πόσο ἀντίθετη ἀλήθεια εἶναι ἡ στάση τοῦ Χριστοῦ, ἃν τὴν ἀντιπαραβάλουμε μέ τῇ στάση πολλῶν εὔσεβοφανῶν ὑποκριτῶν, πού εἶναι ἔτοιμοι, ώς δικαστές τῆς κοινωνίας, νά κατακεραυνώσουν ὅλους ἐκείνους πού παραβιάζουν τοὺς κανόνες τοῦ καθωσπρεπισμοῦ. Μέ ἀπάνθρωπη σκληρότητα εἶναι ἔτοιμοι νά κατακρεουργήσουν ὅλους ὅσους ἀντιτίθενται στό σωστό καὶ στό πρέπον. Πολλοί ἀπό αὐτούς εἶναι χριστιανοί καὶ μάλιστα πολύ καλοί. Νηστεύουν, κοινωνοῦν, πηγαίνουν στούς κύκλους καὶ στά κηρύγματα, κάνουν ἐλεημοσύνες. Μέσα στήν καρδιά τους ὅμως δέν ὑπάρχει ἀγάπη. "Ολ' αὐτά τά

κάνουν ἐπειδή πρέπει, ὅχι ἐπειδή τό θέλουν πραγματικά. Ὄταν συναντήσουν τόν ἀμαρτωλό, βγάζουν τό μειλίχιο προσωπεῖο τῆς εὐσέβειας καὶ ἀποκαλύπτουν τό ἀποτρόπαιο πρόσωπο ἐνός θηρίου, πού ἔπιθυμεῖ νά κατασπαράξει τόν ἀμαρτωλό. Ὡς ἄλλοι Ἱαβέρηδες κυνηγοῦν τά θύματά τους ἔως ἔξοντώσεως. Καμία πραγματική σχέση δέν ἔχουν αὐτοί μέ τό Χριστό καὶ, ἂν δέν μετανοήσουν, δέν πρόκειται καὶ νά ἀποκτήσουν.

‘Ο Θεός ἔστειλε τόν Γιό Του στόν κόσμο «ἴνα σωθῆ ὁ κόσμος δι’ αὐτοῦ». Ο κόσμος λοιπόν σώζεται μέσα ἀπό τό Χριστό. Πῶς γίνεται αὐτό; Γίνεται μέ τρεῖς τρόπους ἡ μᾶλλον σέ τρεῖς φάσεις. Πρῶτον μέ τήν ἐνανθρώπηση, δεύτερον μέ τή διδασκαλία Του καὶ τρίτον μέ τήν ἐθελούσια θυσία Του.

Πρῶτον, σώζει ὁ Χριστός τόν κόσμο, καθώς φοράει τήν ἀνθρώπινη φύση. Τή στιγμή πού ὁ Κύριος λαμβάνει σάρκα καὶ ὀστά μέσα στή μήτρα τῆς Παναγίας ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου καθαρίζεται ἀπό τήν ἀμαρτία. Ο Κύριος παίρνει ὅλα τά χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου ἐκτός ἀπό τήν ἀμαρτία. Ἔπαναφέρει δηλαδή τήν ἀνθρώπινη φύση στήν παραδείσια κατά-

σταση πρίν ἀπό τήν πτώση. Ὁ Ἀδάμ μᾶς ἔβγαλε ἀπό τὸν Παράδεισο, ὁ Νέος Ἀδάμ μᾶς ἔκαναβάζει μέσα σ' αὐτόν. Ὁ ἕνας μᾶς μόλυνε μέ τό μικρόβιο τῆς ἀμαρτίας, ὁ ἄλλος μᾶς καθαρίζει ἀπό τίς ἐπιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ μικροβίου καί μᾶς δίνει τή δυνατότητα νά ἀπαλλαγοῦμε δριστικά ἀπ' αὐτό.

Δεύτερον, σώζει ὁ Χριστός τὸν κόσμο μέ τή διδασκαλία Του. Τό εἶπε ὁ ἕδιος ὁ Κύριος: «τά ρήματα ᾧ ἐγώ λαλῶ ρήματα ζωῆς ἔστι». Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶναι λόγια πού σώζουν. Ἀρκεῖ νά τά μελετᾶμε μέ προσοχή καί νά προσπαθοῦμε νά τά ἐφαρμόσουμε. Ὁ Θεός μᾶς ἔχει χαρίσει δύο μεγάλα δῶρα: τήν ἐλευθερία μας καί τή διδασκαλία Του. Ἄν χρησιμοποιήσουμε σωστά τό πρῶτο, θά ἐφαρμόσουμε τό δεύτερο στήν καθημερινότητά μας καί τότε θά σωθοῦμε. Η διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ δέν σώζει αὐτόματα καί μαγικά. Σώζει, ὅταν τήν κάνουμε καθημερινή πράξη καί ἐμπειρία. Ἄν σήμερα θρηνοῦμε καί προβληματιζόμαστε γιά τή ζούγκλα μέσα στήν ὅποια καταδικάσαμε τούς ἔσωτούς μας καί τά παιδιά μας νά ζοῦμε, εἶναι ἐπειδή τά λόγια τοῦ Χριστοῦ παραμένουν πάντοτε μία ώραία θεωρί-

α, ἀλλά ποτέ δέ γινονται πράξη. Μέ τή διδασκαλία Του δ Κύριος μᾶς ἔδειξε τό δρόμο, ἀπομένει σέ μᾶς νά τόν βαδίσουμε.

Τρίτον, σώζει δ Χριστός μέ τή θυσία Του. Ἀνεβαίνει στό Σταυρό δ Χριστός, γιά νά μᾶς δείξει μέχρι ποῦ μπορεῖ νά φτάσει ή ἀγάπη. Πάνω ἀπό τό Σταυρό δ Κύριος βάζει τά θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας Του. Τό νερό καί τό αἷμα πού τρέχουν ἀπό τήν πληγωμένη πλευρά Του ἐκφράζουν τά δύο θεμελιώδη μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τό Βάπτισμα καί τή Θεία Εὐχαριστία. Τό μέν Βάπτισμα τό ἐλάβαμε δλοι καί μέσ' ἀπ' αύτό γίναμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πολίτες καί πρίγκιπες στή Βασιλεία Του. Ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ἔχουμε δύο ἐπιλογές: ή νά παραμείνουμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας ή νά διαγραφοῦμε καί ν' ἀκολουθήσουμε τό δρόμο τῆς ἐπιλογῆς μας. Μέλη τῆς Ἐκκλησίας θά παραμείνουμε μόνο μέσα ἀπό τή μετοχή μας στό δεύτερο μυστήριο, αύτό τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ό Χριστός ἀνέβηκε στό Σταυρό καί ἔχυσε τό αἷμα Του, γιά νά τό παίρνουμε ἐμεῖς σέ κάθε Θεία Λειτουργία καί νά γινόμαστε ἔνα μαζί Του, διότι, ὅπως πάλι μᾶς εἶπε δ "Ιδιος «δ τρώγων

μου τό σῶμα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει κάγω ἐν αὐτῷ». Ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι δὲ σκοπός καί τῆς ἐνανθρωπήσεως καί τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό κατέβηκε ὁ Χριστός στὸν κόσμο καί γι' αὐτό μᾶς δίδαξε, γιά νά μᾶς μάθει νά ἐνωνόμαστε μαζί Του μέσα στή Θεία Λειτουργία. Κάθε φορά λοιπόν πού ἔρχόμαστε στήν Ἐκκλησία καί κοιτάζουμε τό ρολόι μας πότε θά φύγουμε, κάθε φορά πού βγαίνει τό Άγιοπότηρο στήν Ωραία Πύλη κι ἐμεῖς ἔχουμε τό νοῦ μας πρός τήν ἔξοδο, καταλαβαίνουμε τί χάνουμε; Χάνουμε ἔνα κομμάτι, μία πρόγευση ἀπό τή σωτηρία μας.

«Οὐ γάρ ἀπέστειλεν δὲ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνῃ τόν κόσμο, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». Μή φοβόμαστε, δέν μᾶς κρίνει δὲ Θεός. Δέν ἦλθε στόν κόσμο γι' αὐτό τό λόγο. Ὁ Θεός μᾶς σώζει, ὃν τό θέλουμε, μέσα ἀπό τή μετοχή μας στά μυστήριά Του. Ὁ Θεός μᾶς σώζει, δσο μακριά Του κι ὃν βρεθήκαμε κάποτε. Ὁ Θεός μᾶς σώζει, ἀρκεῖ νά τρωμε τό Σῶμα Του καί νά πίνουμε τό Αἷμα Του, πού τόσο πλουσιοπάροχα μᾶς τά προσφέρει σέ κάθε Θεία Λειτουργία. Ἄς ἀπολαμβάνουμε λοι-

πόν αύτή τή σωτηρία πού μᾶς προσφέρει ὅχι ἐπειδή τό ἀξίζουμε, ἀλλά ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει. Μία σωτηρία πού ξεκινάει ἀπό τά σκαλοπάτια τῆς Ὁραίας Πύλης καί δέν τελειώνει ποτέ.